

[Haustrup Clemmensen.]

nogen større beslutningskraft, påpeget sammenhængen mellem indkomster og konkurrencedygtighed, mellem indkomster og skattetryk og dermed også kapitaldannelse. Vi er overbevist om, at for at komme videre med disse vanskelige problemer må der gennemføres et langt mere systematisk samarbejde mellem regeringen og arbejdsmarkedet og erhvervenes organisationer. Vi hilser med glæde, at man dog er kommet et stykke ad vejen og har taget nogle initiativer på dette område. Vi mener altså, at det skal ske mere systematisk, og tror, at det er en af vejene, vi er nødt til at gå for på dette område at få sikret en større ansvarsbevidsthed i samfundsøkonomien. Vi mener også, at vi selvfølgelig er kommet et stykke vej ved koordineringsarbejdet mellem staten, amterne og kommunerne, men jeg mener ikke, vi er kommet nær langt nok. Også det konservative folkeparti har givet udtryk for stor vilje til at øge det kommunale selvstyre, men vi mener, at der må ske en samordning, og at niveauet for den økonomiske aktivitet må fastsættes i folketinget, på landsbasis. Også på disse områder mener vi, der er behov for en langt fastere samarbejdsform end den, vi hidtil har kendt.

Vi synes også, der er god grund til at glæde sig over, at man netop i PP II-redegørelsen har været inde på det væsentlige spørgsmål om det offentliges arbejdsform, ja, sågar har dristet sig til at filosofere lidt over, om ministres arbejdsform og arbejdsmuligheder egentlig er tilstrækkeligt tidsvarende. Vi har vel ofte hørt, at man i den private sektor er kommet langt længere med planlægnings- og ledelsessystemer, end man er i den offentlige sektor. Jeg tror det retfærdigvis bør tilføjes, at det også er langt sværere at gennemføre i den offentlige sektor. Men umuligt er det naturligvis ikke. Jeg synes også dér, man er kommet et stykke ad vejen, men vi er aldeles enige i, at man ikke er kommet nær langt nok i konsekvensanalyser, i omkostningsanalyser, i resultatmålinger, og slet ikke kommet langt nok i hurtig registrering og hurtig reaktion på de registrerede data. Vi tror, det er i høj grad nødvendigt at styrke også regnskabsgrundlaget for det offentliges aktiviteter, at styrke statsrevisionens stilling og reagere, således som det konservative folkeparti har

appelleret til det, over for de ualmindelig mange ejendommelige dispositioner, der konstateres fra revisionsdepartementer og statsrevisorer. Vi mener fortsat, at revisionsdepartementerne snarest bør overføres til folketingets regie.

Vi er ikke kommet langt nok på disse områder. Får vi ikke gennemført en virkelig sektorplanlægning, får vi ikke gennemført moderne ledelsessystemer også i den offentlige sektor, når vi ikke langt nok med de strukturomlægninger, der er så afgørende.

Må jeg til slut erindre om, at der er talt meget i disse år, måske også for meget, om folkestyrets krise. Der er talt — ikke altid af folkestyrets venner — om en tillidskløft mellem vælgere og de valgte. Jeg vil gerne meget stærkt tilslutte mig de synspunkter, som den radikale ordfører for få minutter siden gav udtryk for fra denne talerstol. Det nytter ikke at blive ved at kræve samarbejde mellem stat og erhvervsliv, mellem stat, amter og kommuner, hvis vi ikke selv i denne sal og i folketingets udvalg formår at vise en tilsvarende koordineringsevne, en tilsvarende samarbejdsvilje. Vi har alt for ofte været vidne til en manglende handlekraft og manglende politisk beslutningsdygtighed. Jeg tror derfor, det er på høje tid, at vi kommer i gang.

Økonomiministeren erindrede i går om den gamle gartner og den franske general, der havde sagt, at man skulle begynde med det samme, når noget først skulle realiseres om hundrede år. Det er åbenbart en historie, der går i mange ministerier. Det er ikke mere end et par år siden, en anden minister brugte det samme udtryk; da var det nu en engelsk herremand, der talte om, at man skulle begynde samme eftermiddag, hvis man ville nå det og komme i gang. Men selve holdningen og grundindstillingen er utvivlsomt noget, der ikke burde være forbeholdt generaler og herremænd, men også besjæle folkestyrets forskellige magthavere. For at sige det lidt mere folkeligt med Tordenskjolds ord med en let omskrivning: hvad dølen nøler vi egentlig efter? Hvorfor er vi ikke kommet længere? Det vil være en hård dom over det danske folkestyre i 1970'erne, hvis vi ikke nu ser både skriften på væggen og skriften i PP I- og PP II-redegørelserne, hvis vi i fortsat snakkesalighed og i fortsat kævl og kiv undlader at